

KAPITOLA 3

Je obklúčený vo vlastnom dome.

ZRAZU SA OZVE MLADÝ A ROZMRZENÝ HLAS. PREPLAZÍ SA ku mne popod vankúš a vletí mi rovno do uší, zobudí ma ešte uprostred dňa.

„Predtým to bola moja izba,“ vraví mi.

Dlážka podo mnou je tvrdá. Mozog mám zahmlený, uši ako z vaty, poriadne neviem, kde som a prečo, kto by sa voči mojej osobe dopustil takejto urážky: zobudiť ma, keď je slnko ešte vysoko na oblohe a vysáva zo mňa všetku silu.

„Môžem sa tu schovať? Dneska je nejaká mrzutá.“

Zhromaždím v sebe energiu aspoň na šesť mesiacov a vyhrabem sa spod prikrývok, no vo chvíli, keď by som mala otvoriť oči, mi dôjde para.

Nie, vampíri na slnku neexplodujú do obláčika trblietavého prachu. Slniečne lúče nás pália a bolí to, ale nezabijú nás, pokiaľ im nie sme vystavení po dlhú dobu bez akéhokoľvek filtra. Napriek tomu sme však cez deň celkom nepoužiteľní, dokonca aj vnútri. Letargickí, slabí, len sa tak plazíme s bolesťou hlavy, obzvlášť koncom jari a cez leto, keď lúče vedľa dopadať v otravne prudkých uhloch. „*Tento tvoj súmračný životný štýl sa naozaj bije s mojou*

láskou k neskorým raňajkám,“ vravievala mi Serena. „*Spolu s faktom, že neješ.*“

„Je pravda, že nemáš dušu?“

Doriti, je *poludnie*. A ja tu mám nejaké vytrvalé decko kladúce otravné otázky.

„Pretože si bola mŕtva?“

Donútim sa pootvoriť oči a nájdem ju hneď vedľa seba – v skrini, kde som si ustlala skoro ráno. Srdce jej šťastne poskakuje ako srňa vo výbehu. Má okrúhlu tvár. Kučery. Ako tie americké dobové bábičky.

Je ohromne otravná.

„Kto si?“ spýtam sa.

„A potom ťa donútili vypiť niečiu krv?“

Podľa mojich odhadov by mohla mať tak tri až trinásť rokov. Netuším, ako by som to mohla určiť presnejšie: v tomto prípade sa spojila moja ľahostajnosť voči deťom s dvadsaťpäťročným rozhodnutím vyhybať sa všetkému, čo sa týka vlkolakov. Navyše oči má ble dozelené a ten odtieň je mi až nebezpečne známy.

Nepozdáva sa mi to. „Ako si sa sem dostala?“

Ukáže na otvorené dvere skrine, akoby som bola trocha nasprostastá. „A potom si ožila, ale už bez duše?“

Dívam sa na ňu privretými očami a som vďačná, že jej nenapadlo odostrieť závesy. „Je pravda, že ťa pohrýzol besný pes a teraz je aj z teba chlpiáč, ktorému sa pri každom splne pení z papule?“ Snažím sa byť hnusná, no ona sa zvonivo zasmieje a ja sa cítim ako komik na pódiu.

„Nie, ty bláznivá.“

„No vidíš, tak máš svoju odpoveď. No ja stále neviem, ako si sa sem dostala.“ Znovu ukáže na dvere a ja sa mentálne utvrdím v tom, že nikdy nechcem mať deti. „Tie som zamkla.“ Som o tom presvedčená. Dofrasa, určite som nestrávila prvú noc medzi vlkolakmi s odomknutými dverami. Napadlo mi, že ak by sa ma niekto z nich

rozhodol napadnúť aj s tou ich supersilou, zamknuté dvere by mu v tom zabránili. Pretože vlkolaci hádam stavajú dvere, ktoré zabránia vojsť aj im, nie?

„Mám náhradný kľúč,“ oznámi mi vlčca.

Och.

„Predtým to bola moja izba. Takže ak som mala nočné mory, mohla som ísť k Loweovi. Tadiaľto.“ Ukáže na ďalšie dvere. Tie som sa včera ani len nepokúsila otvoriť. Tušila som, koho nájdem na druhej strane, a nemala som chuť spracovávať tento typ traumy o piatej ráno. „Povedal mi, že stále môžem hocikedy prísť, no teraz mám izbu na druhej strane chodby.“

Napriek vyčerpaniu pocítim bodnutie výčitky: vyhnala som troj- či trinástročného dieťa z izby a teraz mojou vinou musí prechádzať cez celú chodbu, keď sa ho zmocnia príšerné opakované nočné mory, aby našlo útechu u svojho...

Ach, dopekla. „Prosím ťa, povedz mi, že Moreland nie je tvoj otec.“

Odignoruje ma. „Mávaš nočné mory?“

„Vampíri nesnívajú.“ Teda, nezbláznim sa z toho, že som rozdelila pravú lásku, či čo, ale celú rodinu? Dieťa od jej... doriti tam. „Kde máš mamu?“

„Neviem presne.“

„Žije tu?“

„Už nie.“

Doriti. „Kam išla?“

Mykne plecami. „Lowe tvrdí, že ťažko povedať.“

Pošúcham si oči. „Je Moreland... Lowe tvoj otec?“

„Anin otec zomrel,“ ozve sa niečí hlas mimo skrine a obe sa zvrtneme.

V svetle dopadajúcom z chodby stojí červenovláska. Je pekná, silná a vo forme takým tým spôsobom, keď na niekom vidíte, že by mohol zabehnúť polmaratón a ani sa pri tom nezadýchať. Venuje

mi sčasti znepokojený, sčasti nepriateľský pohľad, ako keby som z rozmaru zapalovala svrčky petrolejom.

„Z mnohých našich detí ostali siroty, z väčšiny práve vinou vampírov ako ty. Na tvojom mieste by som sa ich nepýtala, kde majú rodičov. Ana, pod' sem.“

Ana sa k nej rozbehne, no najskôr mi príliš nahlas zašepká: „Páčia sa mi tvoje špicaté uši.“

Som na smrť vyčerpaná, rozhodne príliš na to, aby som niečo podobné riešila práve na poludnie. „To som netušila. Mrzí ma to, Ana.“

Zdá sa, že Anu to nijako nerozhodilo. „V pohode. Juno je len mrzutá. Môžem sa s tebou prísť zahrať, keď...“

„Ana, bež dolu niečo zjesť. O minútu prídem za tebou.“

Ana si povzdychne a prevráti oči, oduje sa, akoby od nej niekto žiadal vyplniť daňové priznanie, no nakoniec odíde a ešte sa na mňa naposledy nezbedne usmeje. Môj prispatý mozog na sekundu zvažuje, že jej úsmev opätuje, no potom si spomeniem, že som si nechala narásť tesáky.

„Je to Loweova sestra,“ oznámi mi Juno obranársky. „Žiadam ťa, aby si sa od nej držala ďalej.“

„To by si si asi mala vyriešiť s ňou, keďže má stále náhradný kľúč od svojej starej izby.“

„Drž sa ďalej,“ zopakuje. Menej znepokojene, viac výhražne.

„Dobre. Jasné.“ Rozhodne zvládnem netriviálny čas s niekým, komu sa ešte ani poriadne nezrástla lebka. Hoci Ana je vo vlčom teritóriu zatiaľ moja najlepšia kamoška. Nie je si tu veľmi z čoho vyberať. „Si Juno, však? Ja som Misery.“

„Viem.“

Je mi to jasné. „Si jedna z Loweových verných?“

Strpne a prekríži si ruky na hrui. Hľadí na mňa prižmúrenými očami. „Nemala by si to robiť.“

„Nemala by som robiť čo?“